

Sygn. akt III AUa 988/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SO del. do SA Jacek Chaciński (spr.)
Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwia Zawadzka	

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2018 r. w Lublinie

sprawy B. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty

na skutek apelacji B. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 17 października 2017 r. sygn. akt VIII U 2714/16

oddala apelację.

Jacek Chaciński Małgorzata Pasek Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska

Sygn. akt **III AUa 988/17**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 października 2017 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie B. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 5 maja 2016 r. odmawiającej wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

W dniu 29 września 2016 roku wnioskodawczyni B. M., urodzona dnia (...), złożyła do organu rentowego wnioski o ustalenie prawa do renty. Wnioskodawczyni z zawodu jest obuwnikiem-szwaczem, a w ostatnim okresie zatrudnienia

aż do dnia 31 marca 2015 roku pracowała jako szwacz-obuwia. W okresie od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 10 marca 2016 roku wnioskodawczyni przebywała na świadczeniu rehabilitacyjnym.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 23 marca 2016 roku uznał, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy, również komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 26 kwietnia 2016 roku nie stwierdziła u wnioskodawczyni niezdolności do pracy.

Mając na uwadze powyższe orzeczenia, organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 5 maja 2016 roku odmówił przyznania wnioskodawczyni prawa do przedmiotowego świadczenia.

W celu zbadania prawidłowości wydanej decyzji, w toku niniejszego postępowania Sąd postanowieniem z dnia 16 czerwca 2016 roku dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu schorzeń występujących u skarżącej tj. neurologa, ortopedy i chirurga naczyniowego.

W sporządzonej opinii datowanej na dzień 25 lipca 2017 roku biegli lekarze: neurolog M. D., chirurg naczyniowy W. K. i ortopeda M. G. rozpoznali u wnioskodawczyni chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z dyskopatią (...)i przewlekły zespół bólowy kręgosłupa bez objawów korzeniowych i ubytkowych, wczesne zmiany zwyrodnieniowe kolan i stóp, zespół bólowy barków i niewielkie żylaki kończyn dolnych. Biegli wskazali, że badanie neurologiczno-ortopedyczne nie ujawniło u wnioskodawczyni obecności cech czynnego drażnienia nerwowych i objawów ubytkowych ze strony układu nerwowego. Przeprowadzone badanie nie potwierdza istotnego upośledzenia sprawności ruchu. Zgłaszane dolegliwości bólowe kręgosłupa i kończyn wymagają systematycznego leczenia, poddają się leczeniu i nie czynią niezdolności do pracy. Od dwóch lat wnioskodawczyni leczy się w poradni chirurgii naczyń. Badanie (...) z dnia 8 października 2014 roku obrazowało niewydolną żyłę podkolanową bez zakrzepicy żyłnej. W konkluzji łącznej opinii biegli stwierdzili, że stan zdrowia wnioskodawczyni nie pozbawia jej zdolności do podjęcia zatrudnienia zgodnego z posiadanymi przez nią kwalifikacjami zawodowymi.

W piśmie procesowym z dnia 27 stycznia 2017 roku wnioskodawczyni wskazała, że praca obuwnika wymaga dużej sprawności gdyż jest to praca w akordzie. Należy dźwigać, schylać się, stać i siedzieć, a wnioskodawczyni ma z tym problemy. Wnioskodawczyni wskazała przy tym, że leczy się u pulmonologa z uwagi na zmiany rozedmowe płuca prawego i guzek na płucach. Ponadto leczy się u kardiologa i reumatologa i cierpi na nietrzymanie moczu.

Mając na uwadze treść pisma procesowego wnioskodawczyni Sąd postanowieniem z dnia 2 lutego 2017 roku dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu pulmonologii, kardiologii, reumatologii i ginekologii.

Biegli lekarze : kardiolog dr hab. J. M. (1), pulmonolog dr J. M. (2), ginekolog dr S. B. i reumatolog dr M. P. w opinii z dnia 27 lutego 2017 roku zdiagnozowali u wnioskodawczyni nietrzymanie moczu niewielkiego stopnia. Wskazali, że wnioskodawczyni przebyła zabieg usunięcia mięśniaka i polipa endometrialnego, ale nie spowodza to niezdolności do pracy.. Układ krążenia jest wydolny. Nie stwierdzono chorób układu sercowo naczyniowego spowodzających niezdolność do pracy. Choroba stawów zwyrodnieniowa jest niewielkiego stopnia, a zespół bólowy kręgosłupa przebiega bez objawów ubytkowych. Po przeprowadzonym badaniu fizykalnym, wywiadzie, spirometrii i tomografii komputerowej płuc biegły pulmonolog orzekł brak niezdolności do pracy. W konkluzji łącznej opinii biegli stwierdzili, że wnioskodawczyni może podjąć pracę zgodnie z kwalifikacjami, wykonywaną dotychczas.

W piśmie procesowym z dnia 18 kwietnia 2017 roku (data nadania w urzędzie pocztowym) wnioskodawczyni podniosła, że z uwagi na stan zdrowia zmuszona jest poddawać się ciągłym badaniom i musi stale przyjmować lekarstwa, Do pisma dołączyła skierowanie na badanie (...) i do poradni neurologicznej .

Mając na uwadze powyższe, Sąd postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2017 roku dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych o specjalnościach : ortopeda i neurolog.

W opinii z dnia 6 czerwca 2017 roku biegli neurolog dr T. H. i ortopeda Z. T. stwierdzili, że wnioskodawczyni jest samodzielna, porusza się bez żadnego zaopatrzenia ortopedycznego. Ma dobrą ruchomość kręgosłupa, przy

obustronnych ujemnych objawów drażnienia korzeni nerwowych. Ma szeroki zakres ruchów kończyn górnych i dolnych i dobry chwyt obu rąk. Czucie niezmienione obu rąk, bez zmian troficznych na skórze. Ruchy w stawach kończyn dolnych rozległe i niebolesne. Stan wydolności narządów ruchu nie ujawnia u wnioskodawczynie istotnych schorzeń ruchomości stawu. Schorzenia narządów ruchu i neurologiczne nie są zbyt zawansowane. Okresowe zaostrzające się dolegliwości ze strony narządów ruchu i układu nerwowego mogą być leczone ambulatoryjne w ramach czasowej niezdolności do pracy. W konkluzji opinii biegli stwierdzili, że wnioskodawczynie nie jest niezdolna do pracy .

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne.

Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na treści wyżej omówionych opinii biegłych. Były one sporządzone przez specjalistów w zakresie schorzeń, na które cierpi i leczy się wnioskodawczynie, są wyczerpujące i fachowe, oparte na szczegółowej analizie dokumentacji medycznej z leczenia skarżącej. Opinie te wzajemnie się uzupełniają, tworząc dokładny obraz stanu zdrowia odwołującej

W ocenie Sadu Okręgowego odwołanie B. M. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest natomiast osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Dla stwierdzenia niezdolności do pracy konieczne jest stwierdzenie utraty możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zatem o niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znacznie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2012 roku, II UK 336/11).

Zdaniem Sądu I instancji B. M. nie spełnia jednej z przesłanek ustalenia prawa do renty, nie jest bowiem osobą trwale lub okresowo niezdolną do pracy. Sam fakt występowania schorzeń nie decyduje o istnieniu niezdolności do pracy, a dopiero ocena, czy i w jakim zakresie powodują one niezdolność do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2000 roku, II UKN 113/00, OSNP z 2002 roku, Nr 14, poz. 343). Ze wszystkich opinii wywołanych w sprawie jednoznacznie wynika, że obecne schorzenia wnioskodawczynie, jakkolwiek wymagają dalszego leczenia, to jednak nie powodują niezdolności do pracy w gospodarstwie.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Z wyrokiem tym nie zgodziła się wnioskodawczyni. Wniosła apelację. W uzasadnieniu wskazała, że wyrok jest dla niej krzywdzący, że nie jest zdolna do pracy, a Sąd błędnie się oparł na opiniach biegłych lekarzy sądowych. Domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i przyznania jej prawa do renty.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie jest uzasadniona.

W środku zaskarżenia wnioskodawczyni poza ogólnym kwestionowaniem prawidłowości wyroku nie przedstawiła żadnych zarzutów dotyczących wadliwości oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji. Zarzutem takim nie może być twierdzenie, że Sąd Okręgowy wydając zaskarżone rozstrzygnięcie oparł się na opiniach biegłych. W istocie jest to okoliczność świadcząca o prawidłowości postępowania Sądu I Instancji. Ustalenie, czy wnioskodawczyni w dacie wydania zaskarżonej decyzji była niezdolna do pracy wymagało posiadania wiadomości specjalnych związanych z oceną stanu zdrowia ubezpieczonej. Zasadnie zatem Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych. Sąd I instancji w uzasadnieniu dokonał szczegółowej oceny treści poszczególnych opinii i ich wzajemnej zgodności w zakresie wniosków końcowych, dotyczących zdolności wnioskodawczyni do pracy. W toku postępowania przed Sądem I instancji wnioskodawczyni nie zgłosiła żadnych merytorycznych zastrzeżeń do sporządzonych w toku postępowania opinii biegłych. Nie zgłosiła także żadnych nowych wniosków dowodowych, a wręcz- jak zauważył Sąd Okręgowy - wносиła o nieprzeprowadzenie kolejnych opinii biegłych, ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że z opiniami się nie zgadza. Tym stanie rzeczy nie można Sądowi I instancji postawić zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów o której mowa w art.233 §1 k.p.c.

Skoro zaś z prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych wynika, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy, to Sąd oddalając jej odwołanie od zaskarżonej decyzji nie naruszył także art.57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który to przepis jako podstawowy warunek nabycia prawa do renty wymienia zaistnienie co najmniej częściowej niezdolności do pracy.

Mając na względzie powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.